

Kazen.

(K sliki.)

Pest mu močna ni dovolj:
meč si hoče narediti
Tonček naš, da mogel bi
z bratcem svojim se boriti.

Obla, žaga že ves dan,
dela kot bi šlo za stavo,
da junak — kot kdaj Krpan —
pribori si trajno slavo.

Komaj se dotaknil je
oni dan slanine v hrami,
že ga je starejši brat
kot tatu ovadil mami.

Ko že zadnji žrebelj v meč
s kladivom zabiti hoče,
revež svoj zadene prst,
pa zajoče in zastoče . . .

Da si reši moško čast,
bukov meč si Tonček dela,
ker bi pred sovražnikom
mu drugače slaba pela . . .

Joka, leta semintja,
prst krvavi ogleduje
in nad svojo pametjo
se razjarjen pritožuje . . .

Fr. Ločniškar.

Zajček Jožko.

Zazibala se je zvezda visoko na modrem nebu, utrnila se in padla na zemljo.

Tako se je sanjalo Jožku.

Lepa je bila tista zvezda. Imela je žive oči in je bila vsa zlata. Jožko jo je gledal začuden. Sedel je na klopi za hišo, pa kar naenkrat se je zasvetilo in pred njim je stala zvezda, lepa in velika. Prestrašil se je Jožko, da je že stisnil klobuček in jo je hotel pobrisati v hišo. A takrat se je nasmejala zvezda in je izpregovorila s srebrnim glasom:

»Jožko, ne bodi zajček! Ne storim ti ničesar žalega, prijazna bom s teboj.«

Jožko se je stisnil k zidu in je tiščal klobuček tesno k sebi. »Pa če se mi približa, samo za ped približa,« je mislil, »pa jo poberem v hišo.«

Zlata zvezda se je smejala vedno bolj. — »Jožko, če hočeš, sedi name,« je nadaljevala. »Ponesem te visoko pod nebo. Videl boš mnogo lepega in veliko čudovitega. Ne bo ti žal. Samo zato, ker si ti, te ponesem tja gor. Ne boj se, — čez pol ure te prinesem spet nazaj. Nič hudega se ti ne bo zgodilo. — Torej, Jožko, ali hočeš?«

Oh, da bi bila rekla zvezda kaj takega komu izmed nas, pa sem prepričan, da bi bil zavrnil vsak na glas. Objel bi bil v srčni radosti zvezdo, splezal bi bil na njo in bi se bil dvignil z njo v višave. A kaj, ko je zvezda prijazna samo z Jožkom, a nam se ne prikaže, se noče prikazati . . . Oj, Jožko, ti neumni Jožko, zakaj si tak zajček!